

РЕШЕНИЕ

№ 3836

гр. София, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3721** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба на Д. Р., гражданство: Сръбско, роден на 06.08 1971 г. в Република С. чрез адвокат В. У., АК- [населено място], гр Б., ул. „Д-р Х. Т.“ № 36, ет. 1, срещу Отказ с рег. № 5364р- 3889/16.02.2023 г., издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ при МВР, с който на основание чл.10, ал.1, т.23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) му е отказано предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради неправилно приложение на закона. Оспорва изводите на административния орган, че еднократно посещение на декларирания адрес за пребиваване в България може да послужи като основание за отказ. Сочи, че в подадените документи кандидатът е посочил адрес в България, но не е удостоверил, че ще пребивава постоянно на този адрес. Счита, че това е адрес, на който да му бъдат изпращани съобщения в Република България по официален ред, приравнен на постоянен адрес за български граждани, като за него дори не следва да бъде предоставен договор за наем. Наличието на осигурено жилище в България не задължавало лицето да живее постоянно в него, нито адресът да се ползва реално. Въз основа на изложеното и на декларацията на собственика на имота оспорва констатациите за деклариране на неверни данни. Сочи, че към момента на

проверката не му е разрешено постоянно пребиваване в страната, поради което не би могъл да бъде постоянно на адреса. Визира несъответствие с целта на закона и нарушение на чл.6, ал.2 и ал.5 АПК. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да се присъдят разноски.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата. Счита за доказано, че чужденецът не само не пребивава на декларирания адрес, но не се и намира в България, поради което не може да изпълнява задълженията си по сключен и деклариран трудов договор. Сочи, че декларираният адрес не е формален, а чужденецът следва да пребивава на него, за да се предостави възможност на службите за контрол за чужденците да осъществяват проверки във всеки момент след подаване на заявлението за пребиваване. В тази връзка, подлежала на деклариране и всяка промяна на посочените обстоятелства. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че жалбоподателят е подал заявление рег. № 536500-4925/28.11.2022г., за предоставяне на право за постоянно пребиваване в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ – тъй като е от български произход. Декларирал адрес в България в [населено място], обл. Б.. Към заявлението са приложени: удостоверение от Изпълнителна агенция за българите в чужбина относно това, че кандидатът е от български произход; трудов договор за длъжност „общ работник строителство сгради“, на пълно работно време от 8 часа дневно; декларация с нотариална заверка на подписа, относно притежавано собствено жилище на посочения по-горе адрес, което ще предостави за ползване на Д. Р., гражданин на С., по време на пребиваването му в Република България, за да бъде регистриран адресно там.

Установява се от докладна записка рег. № 5365р-92/10.01.2023г на служител при група „Миграция“ на ОД МВР Б., че при извършена проверка на адрес [населено място], [населено място] е установено, че Е. И. – собственик на единия етаж от къщата , състоящ се от три стаи е сключил няколко договори за наем с чужди граждани. Същото сторил срещу пари, в услуга на лице на име Н. И. сочи, че никога не е виждал чужденците, в това число и жалбоподателя. Никой от тях не живеел на адреса. Според справка в информационните фондове на МВР на апосочения по-горе адрес са регистрирани 6 броя чужди граждани и 3 броя български граждани/ домакинът, брат му и майка му/.

Изготвено е отрицателно становище по чл.46 ППЗЧРБ на началник група „Миграция“ при ОД МВР Б., тъй като кандидатът съзнателно и целенасочено е декларирал неверни данни, като заявен адрес на пребиваване, в който няма намерение и възможност да пребивава.

Постановен е оспореният Отказ рег. № 5364р- 3889/16.02.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР. Административният орган е приел, че заявление рег. № 536500-4925/28.11.2022г.. по описа на група „Миграция“ при ОД МВР Б. е подадено при спазване на изискванията на чл.34, ал.3 от ППЗЧРБ и към него са приложени

изискуемите документи съгласно чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ. Цитирана е информацията, установена при проверка на местопребиваването на чуждия гражданин в [населено място], обл.Б., където същият не бил установен. Въз основа на нея и на обясненията на собственика Е. И., административният орган е приел, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението Д. Р. е декларирал неверни данни, като пред административния орган е заявил адрес за пребиваване, на който реално не пребивава. Въз основа на изложеното е направен извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес за пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България за получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чужденеца. Това е дало основание на органа по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ да постанови отказ по заявление рег. № 536500-4925/28.11.2022г.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата, по която е образувано настоящото съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът установи, че отказът е издаден от административен орган, притежаващ компетентност на служба за административен контрол на чужденците – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Същият е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – отказ по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ – чужденецът е декларирал неверни данни. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на заявление рег. № 536500-4925/28.11.2022г. Неоснователна е защитната теза на жалбоподателя, че отказът се основава единствено на ненамирането му на декларирания адрес за пребиваване в България. При извършената проверка на адреса, служители на службата за административен контрол на чужденците са събрали писмени обяснения на собственика на недвижимия имот. Предоставената информация в докладната записка се основава и на справки в информационните масиви на МВР. Пред съда ответникът представя справка за пътувания на лице – чужд гражданин за

периода 01.01.2022 г. – 31.05.2023 г., според която Д. Р., гражданство: Сръбско, роден на 06.08 1971 г., през 2022 г. е влязъл в България еднократно – на 28.11.2022 г., след което на същия ден е излязъл.

Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация на собственика с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чужденецът ще пребивава в [населено място], обл.Б.. Проверките в информационните масиви на МВР са показали, че на този административен адрес, пребивават общо 3 лица Самият собственик Емир И. декларира, че за жилището има сключени няколко договора за наем с лица –чужди граждани, които не познава, не е виждал и които никога не са пребивавали на адреса.

Обективният факт е, че чуждият гражданин е бил в страната само в деня на сключване на трудовия договор. Дори да се приеме тезата на жалбоподателя, че не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Показанията на собственика са в друга насока – чуждите граждани не пребивават на адреса. Конкретният факт на липса на фактическо пребиваване на заявения адрес се установява не само от еднократното посещение на адреса, но и от обясненията на собственика на имота, както и от справките в информационните масиви на МВР. Обоснована е тезата на административния орган, че чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение. /В този см. Решение № 7257 от 16.06.2021 г. по адм. д. № 4855/2021 г., IV отд. на ВАС: „От представените доказателства по делото, се установява, че на адреса, за който е представена декларация от собственика и е сключен договор за наем, се намира имот, за който собственикът е подал декларации, с които е заявил съгласието си и други лица да пребивават и бъдат адресно регистрирани. От това е направен логичен извод от страна на административния орган за фиктивно сключен договор с цел формално да се отговори на изискванията на закона за предоставяне на виза, още повече, че такива сведения са му представени със становището от ДАНС“./.

Понятието за жилищна площ и лица, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се преценява така, като е дефинирано в параграф 1, т. 1 и т.2 от Допълнителните разпоредби на Закона за гражданската регистрация. Няма друга дефиниция на същото понятие за целите на ЗЧРБ и не може да се твърди, че предвиденото по Закона за гражданската регистрация е неприложимо в случаите на проверка на декларираните достоверни данни. Законодателят очевидно е установил един стандарт, във връзка с регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, кандидатстващо за постоянно пребиваване. Именно декларирането на адрес, на който пребиваването в страната е под въпрос, е относимо към избраното от органа правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – деклариране на неверни данни. Не може да се очаква чуждият гражданин да се установи на адрес, на който пребивава 3-членното семейство на българския

собственик и има сключени още 6 договора за наем с чужди граждани. Това обстоятелство в случая се потвърждава и от данните за влизанията и излизанията на жалбоподателя в и от България.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК. На основание чл.172, ал.2 от АПК е длъжимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Р., гражданство: сръбско, роден на 06.08 1971 г. в Република С. чрез адвокат В. У., АК- [населено място], гр Б., ул. „Д-р Х. Т.“ № 36, ет. 1, срещу Отказ с рег. № 5364р- 3889/16.02.2023 г., издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ при МВР, с който на основание чл.10, ал.1, т.23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) му е отказано предоставяне на постоянно пребиваване в

Република България.

ОСЪЖДА Д. Р., гражданство: сръбско, роден на 06.08 1971 г. в Република С. чрез адвокат В. У., АК- [населено място], гр Б., ул. „Д-р Х. Т.“ № 36, ет. 1, да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: